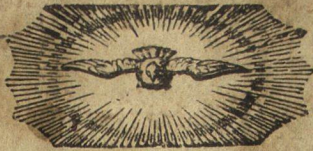

12 н.

795

СЛАВА

ПОВРЕМЕННО ДУХОВНО СПИСАНИЕ

Излиза два пѣти въ мѣсеца

Кн. 1.

Августъ 1.

Год. I.

Издава
Т. Х. Станчевъ.

РУСЧЮКЪ

Въ печатницѣтъ на Дунавскѣтъ Область.

1871.

46
8850

БИБЛИОТЕКА СЪБРАЖЕНІЯ
ДАРЕНЫ
Братя К. и Вл. Трасеви

Достойнѣ благовѣствованію Христовѣ
жителствуйте. (Фил. 1. Ст. 27).

Имѣй заповѣди моя и соблюдай
ихъ, той есть любай ма: а любай ма воз-
любленъ бдетъ Отцемъ моимъ, и азъ воз-
люблю его, и явлюся емъ самъ. (Іоан. 14 Ст. 21)..

Церковь Бога жива, столпъ и утвер-
жденіе истины. (1. Тим. 3. Ст: 15).

854

ОБРАЗЦОВЫЙ АРХИВЪ
Г. ДИМИТРИЯ ПЛОВДИ
БИБЛИОТЕКА

Кн. 1.

Августъ 1.

Год. I.

КЪМЪ ПОЧИТАЕМИТЪ ЧИТАТЕЛИ.

Съ този листъ, захващаме въ името Божіе да предаваме трудътъ си на явностъ: а да ли ще бждемъ въ състояніе да отговоримъ на програмата си?! това нека покаже вмѣсто насъ листътъ.

Ние мислѣхме да направимъ формата на листътъ много по-голѣмъ и безъ да има празни листовѣ отъ вѣнъ, по понеже ни искахъ твърдѣ голѣмъ цѣнъ за печатъ, то за да не си оставяамъ предпріятіето, принуждени бѣхме, за сега да го издаваме на тѣзи величинъ, съ обѣщаніе, чи ако ся умножи числото на Спомоществователитѣ ни по-вѣче, тогазъ ще го уголѣнимъ.

Неможемъ да премѣлимъ, а да не ся оплачемъ, какъ до днесъ твърдѣ малко Спомощници пріехме, дето листътъ ни само съ тѣхъ, неможе да съществува; но като ся надѣваамъ, какъ пріятелитѣ на книжевноста ни, ще ся потрудатъ да ни събержтъ колкото е възможно по-вѣче Спомощници, то съ голѣмо постоянство ся впускаме въ това тежко за насъ предпріятіе; само и само да не помогнемъ на духовніа развитіе, поне най-малко.

Надѣвахме ся да пріемимъ Спомощници: отъ Сливенъ, Котель, Търново, Елена, Бяла, Тутраканъ, Тулча и др. споредъ както ни бѣхъ писали, нѣкои отъ пріятелитѣ, но до днесъ още неможахме да ся удостоимъ, съ помощта и родолюбіето имъ.

Прочее, ніе повторително умоляваме, да ни ся испроводятъ колкото е възможно по-скоро имената на Спомоществователитѣ заедно съ предплатата, за да не бждемъ принуждени да прекъсваме теченіето на листътъ.

Сърдечно благодаримъ, на онія Г-да, които жертвувахъ трудъ да ни събержтъ, спомощници и испратятъ.

Издательтъ

Въ Руссе 1 Августъ 1871.

МОРАЛНИ ПОУЧЕНИЯ.

НА ПРЕОБРАЖЕНИЕ.

Да ся преобрази—то ще рече да ся премѣни, да ся яви въ другъ видъ.

Но кой са тукъ преображава, и предъ кого? — Преображава са Исусъ Христосъ предъ ученицитъ си.— А защо? За да имъ докаже споредъ тѣхното исканіе, божественното си происхождение, и да имъ открие онѣзи небесна слава, която приуготовлява небесній Отець за вѣрнитъ.

Това приключеніе са свършило на следующія начинъ:

Единъ пѣтъ запитали Апостолитъ Христа да имъ каже, какво значи то, за дето имъ Той говори винаги, върху Небесното Царство, което мисли да приготви; но за което трѣба той да пострада и да умрѣ у Ерусалимъ?— Отъ това питаніе, Исусъ видѣ, какъ Апостолитъ сж въ съмнѣніе за небесното Му царство, и невѣрватъ че ги чяка послѣ смъртѣта имъ небесното награжденіе; и тѣй поиска да ги увѣри.— Той имъ на това тѣхно питаніе отговори: „Наистина ви казвамъ: какъ нѣкои отъ васъ нѣма да умрѣтъ по-напредъ, до дето не видѣтъ, какъ е то царство Божіе слѣзло на земѣта.“ И въ 6-тый день послѣ този разговоръ, а именно на *Преображеніе*, зѣ съ себѣ си Петра, Якова и Юанна, и ги занесе на Таворската гора, за да ся преобрази предъ тѣхъ, и на този начинъ да имъ покаже явно онова което го питашъ, и което желаяхъ да знаѣтъ.

Споредъ както е Исусъ Христосъ винаги захващаль всяко едно дѣло съ предварителна молитва, тѣй и въ този случай оттеглиль са на страна за да ся помоли; Апостолитъ легнали да ся отмо-

рять малко, защото бѣхъ уморени отъ дългія пѣтъ. До дето са Исусъ моляше, лицето Му са премени на единъ пѣтъ и свѣтна като слънце, а дрехитѣ Му станаха бели като снѣгъ; отъ тѣзи свѣтлина Апостолитѣ скочиха, и като осѣтиха едно голѣмо задоволствіе извикаха: Господи! чудо, колко е тукъ приятно! Дай да направимъ три сѣнника, единъ на тѣбе, единъ на Мойсея и единъ на Илія, и да останемъ тукъ за винаги. Въ това мѣгнновение са спустина единъ чуденъ облакъ на Таворската гора, и отъ облакътъ са чу гласъ: „*Сей естъ Сынъ мой возлюбленный, того послушайте.*“

Сега видѣха Апостолитѣ и познаха онова което ги занимаваше толкози. Тій видѣха каква е райската слава, която приуротворява Богъ за вѣрнитѣ. И отъ това врѣме накого вѣче не сѣ смѣваха за Царството Божіе.

Блаженни нека сѣ Апостолскитѣ души, които са удостоиха да видятъ това и да го предадѣтъ на насъ! Блаженна нека бѣде Таворската гора, която е била честита да ся освѣтлѣе отъ зракътъ на Небесната Слава!

Но защо Исусъ занесе на Таворската гора сичкитѣ си ученици, за да видятъ сички славното Негово преображеніе, но занесе отъ 12-тѣхъ само трима? Да ли другитѣ не бѣха достойни за тѣзи голѣма милость? Нѣ, сичкитѣ ученици сѣ биле добри. Нѣ тія са отличаваха отъ другитѣ. Да, Петъръ са отличаваше съ горѣщата си вѣра, Іоанъ съ неизказанцата си любовь, а Яковъ съ безбройнитѣ си благодѣнія, и съ тія богоугодни свойства, удостоиха ся съ благоволеніето Божіе още на земята!

А какви ли свойства имае ние? Да ли можемъ да са сравнимъ съ тѣхъ? Имаме ли онѣзи вѣра, любовь и благодѣнія, които имаха Апостолитѣ?

Върваме ли въ Бога истински като носимъ Христіанско име? Обичаме ли правдата, любовта и истинната? Почитаме ли родителитъ си, брата си и ближнитъ си? Твърдѣ голѣма жалостъ би са представила, ако бѣхме отговорили безпристрасно на тия питанія; Ахъ, слаба е нашата вѣра, слаба е любовта ни, а заради това сж рѣдки и благодѣяніята ни!

Ние са оплакваме на състояніето си, на печалбитъ си; разговаряме върху всякакви предмѣти; караме са, завиждаме единъ на друго, гониме са и на сичко друго сме склонени; само за вѣрата нѣма нето споменъ. До дето са другитъ народи біятъ за вѣрата си, а ние сме ъж оставили въ крайна мрачностъ, като да не сжществува.— Но братія Христіани, това е голѣмо зло за насъ; ще дойде врѣме да плачемъ за вѣрата си, споредъ както плачатъ Евреитъ за изгубваніето на Сіонъ, но тогазъ ще бжде всичко на всуе!

Трѣба братія, да ся поправиме, да не расплакваме нашитъ стари, да не подигаме коститъ на нашитъ мъченици; тѣхната любовъ е още надъ насъ, тѣхната молитва е още ягка за насъ предъ Бога. Прочее трѣба да отхвърлимъ лъжливитъ учители, които сж са вмъкнали безсрамно между насъ, а да прегърнеме Исуса и неговото Божественно учение, и тутакси ще познаемъ че сме въ друго състояние.

Исусъ не е избралъ за славното си Преображеніе Таворската гора^ѣ за това, защото е тя била най-голѣма между другитъ, или защото е била украсена въ красни цвѣтя; Но, за да направи свѣто и онова мѣсто, което беше съвсѣмъ пусто. Радостно са качатъ днесъ Христіанскитъ пѣтници ша Таворската гора, и цалуватъ стѣпкитъ дето сж стѣпили Божественнитъ крака...

Трѣба прочее винаги да са същаме за милосърдието Божіе, и да го молимъ да утвърди между насъ ипкренната вѣра, любовъ и почитаніе, дето правѣдно да можемъ да запѣйми заедно съ другитѣ праведници: *Да возсілетъ и намъ Господи, свѣтъ твой приспосущій.... Свѣтодавче слава тѣбе.*

ДОГМАТИЧЕСКИ ПОУЧЕНИЯ.

Єже аще что можши вѣрвати, вса возможна вѣрвющемъ.

Човѣкъ споредъ природата си, мисли много пжти на това, дето съ умътъ си да постигне еичкитѣ предмѣти, които съществувать на този видимій свѣтъ; и тѣзи мисль на човѣческія умъ не е останала безъ успѣхъ.— Сичкитѣ сили и закони които дѣйствувать на този видимій свѣтъ, вече сж познати много или малко на човѣкътъ, и днесъ му служатъ като послушни орждія. Но човѣкъ не е винаги задоволенъ само съ видимитѣ сили и закони които дѣйствувать на този видимій свѣтъ, но той иска да вникне и въ тайнитѣ на Святаго Духа, като си ласкателствува какъ ще бжде въ сѣстояніе да си испълне желанието. Това желаніе, подигнало е много учени мжжю, даже и философи, както стари тѣй и млади, за да познажтъ тія тайни, които ся намиратъ на вѣнъ отъ пространството и врѣмето. Нъ сичкото имъ умствование, и сичкія имъ трудъ бѣше напраздно.— Границитѣ сж опредѣлени отъ самія Богъ, до гдѣ може да достигне човѣческія умъ, за да познава силата на онія предмѣти, които го обкружавать. На вѣнъ отъ тія граници човѣческія умъ престава отъ да дѣйствува, и настяпва вѣрата, която помага на умътъ, за да по-

стигне и онія истини, които той не може да познае съ собственитѣ си сили; споредъ както каза Апостолъ: „*Вѣрую разумѣваемъ совершитися въ комъ слаголомъ Божіимъ, во ежъ отъ неявдемихъ видимымъ быти.*“

До днесъ е било много и различни вѣри между народитѣ, нѣ нето една не бѣше права и истинска вѣра, нето една не даваше на човѣка полезни духовни храни за душата му, не му показваше спасоносенъ пѣть, по когото трѣба да върви къмъ моралното си съвършенство, не му даваше никакво утѣшеніе когато е въ бѣдетвіе; само нашата Христіанска Православна вѣра, като дѣло на Божіята промисль за човѣцитѣ и тѣхнитѣ морални нужди, пълно е отговорила на сичкитѣ нужди на човѣчскія родъ. Тя съ високата си нѣравственна наука показала е спасоносенъ пѣть, по когото човѣкъ трѣба да върви, ако желае да бѣде съвършенъ и блаженъ. Истина е какъ този пѣть не е накиченъ съ цвѣтія, но съ тръни, той не е широкъ по тѣсенъ, и който иска да бѣде правій Христіанинъ, не само по имѣто, но на самото дѣло; сир. да му бѣде животътъ и вѣрата въ пълно съгласіе, той въ животътъ си като върви по този пѣть къмъ съвършенството си, трѣба да претърпи твърдѣ голѣми мъки.

Когато мисли човѣкъ на нѣщо Божественно, когато иска да бѣде съвършенъ въ вѣрата и въ нѣравственія си животъ. нужденъ му е трудъ; защото всякій напредѣкъ, дружественій или личній не може да бѣде бѣвъ трудъ, Трудътъ е необходимо нужденъ за всяко дѣло.

Нѣ спѣко онова което съществува на този видимій свѣтъ, както въ разумната природа, тѣй и въ нѣразумната, нѣе виждаме нѣкоя постепен-

ность било въ напредактъ, било въ просвѣщеніето; следователно нищо на този свѣтъ не може да бѣде на единъ пѣть съвършено и пълно, но нужно е време, трудъ и добри условія; тѣй сѣщо и вѣрата да би въ човѣка напреднала, дадени сѣ отъ Бога нѣколко благодатни средства, които помагатъ на човѣка, за да може да напредне отъ малкъ на поголъмъ степенъ.— Първото и по-главното условіе за човѣческото духовно напредваніе е: безусловното разумно вѣрваніе въ онія истини, които ся имѣнуватъ „*Бого откровениши*,“ защото тѣя истинни не сѣ дѣло на човѣческія умъ, нѣ истинни дадени отъ Бога на човѣцитѣ за тѣхното въ животътъ управление и спасеніе. Но има много истини и тежки предмѣти въ нашата вѣра, които ни е предало божеството, а сѣкій отъ насъ не е способенъ да ги разумѣе. Тогазъ да не почита ли онова което не може съ разумътъ си да разумѣе, а служи му като примѣръ, за да може да отговори на човѣческата си цѣль? Да не вѣрвали въ оногова, който му е далъ животъ? Нѣма ли да противоречиме въ такъвъ случай самички на себе си, и на постѣпкитѣ си?! Зеръ ніе и въ вѣтрешнія си дружевенъ животъ, неслушаме ли онія лица, които ся стараѣтъ за нашето добро? А колко повѣче сме длѣжни безусловно да слушаме волюта Божія, съ просто и искрено сърдце, да вѣрваме сичко онова, което ни заповѣда Богъ?— Затова Спаситель и говори: *„Аще обратитесь и будете яко дѣти незвидете въ царствіе небесное.“*

Нѣ само едно вѣрваніе въ онія истински прѣдмети, които човѣкъ съ умътъ си не може да постигне, не е още доволно за човѣческото напредваніе въ вѣрата. Когато би ся предали исклучително са-

мо па таквазъ вѣра, то нейното съвършенство въ насъ не би било пълно.— Вѣрата иска заедно и да работиме нѣе на този свѣтъ. Прочее длѣжни сме да съединиме вѣрата съ работа, и на този начинъ ще можемъ да познаемъ, кой е правій Христіанинъ и какъ му напредва вѣрата.— Да видиме прочее какво иска да работиме нашата вѣра отъ насъ?

Христіанската вѣра иска, да изпълнява човѣкъ точно главнитѣ Евангелски заповѣди: „да люби Бога и ближнитѣ си“ и това да прави не отъ страхъ че ще да бѣде казненъ, нѣ за любовь къмъ създателя си. Христіанската любовь не трѣба да бѣде отъ нѣкакъвъ интересъ, нѣ трѣба да е безкористна. Христіанската любовь е длѣжна да прегърне, както онзи който ся радва, тѣй и оногова, който е жалостенъ, както онзи който е добъръ, тѣй и оногова който е лошъ, както пріятельтъ си, тѣй и непріятельтъ.— Една душа, която люби истински, неправи разлика между хората и не пита кой е той да ли е Христіанинъ или не; защото на всякого спасеніето като Христіанинъ, трѣба да му лежи на сърдцето.

Човѣкъ Христіанинъ, длѣженъ е да учи дѣцата си въ Христіанската наука, и до дето сж още млади, да имъ вкорени въ сърдцето любовь, къмъ Бога, къмъ отечеството и къмъ сичкій човѣческій родъ; а който направи това, може да бѣде увѣренъ, какъ е свършилъ святата си длѣжностъ, която му налага самъ Богъ.

Въ всякій народъ, гдѣто вѣрата напредва, и гдѣто хората работятъ тѣй, споредъ както имъ заповѣда вѣрата, тамъ може да ся каже, какъ той народъ ще бѣде коги да е щастенъ и славенъ.

НѢКОЛКО РЪЧИ ВЪРХУ НЕВѢРИЕТО.

Въ сегашній нашъ вѣкъ, нападаніето на Христіанството и на Църквата не само дето не са отхвърлятъ, но мнозина ги одобряватъ и приематъ. Това е жялостно появленіе. А отъ какво ли произлѣзва почтенни братія, това жялостно появленіе ?

Обязанността и длѣжността на званіето ни ся състои въ това, дето съ сичкитѣ си сили да оничтожаваме невѢрието, спорядъ както и всяко друго зло. Когато е това тѣй, то тогазъ сме длѣжни да испитаме най напредъ причинитѣ отъ които произлѣзва невѢрието, а послѣ да размислимъ какъ ще искоренимъ такива жалостни появленія.— Върху това искрено ще си положимъ мнѣніята, като ся надѣваме какъ никой нѣма да ни осѣди. Важността на прѣдмета и любовта къмъ истинната и-скать да бждемъ искрени.— А да ли ще бждатъ мнѣніята ни пріятни на всякого ; това не щемъ да знаемъ.

Земнитѣ мъдрованія и тѣлеснитѣ осѣщанія, които са обожаватъ сами отъ себѣ си, невѢрваме да сѣ имали нѣкоги такова господарство надъ Христіанитѣ, споредъ както иматъ въ днешно врѣме; онія които са държатъ за дипломати и славни професори, хвалятъ са когато нападатъ на православіето, че са образовани и учени. Това мъдрованіе има въ Западна Европа (на жалость и между насъ) тайни привърженници и явни бранители, които сѣ задоволни отъ себѣ си, и осѣщатъ даже, какъ нѣматъ нужда отъ божественна свѣтлость и благодать.

Такива многоученни проговѣдници които си продаватъ и душата само и само да имъ са слави името и да са говори за тѣхъ че сѣ отъ най-

ученитѣ; съ невѣріето си и съ пропагандата си съблазняватъ много невинни души и ги отдѣляватъ отъ вѣрата. Тѣхнитѣ привърженици и бранители, на които чувствата сѣ съвсемъ помръчени, радватъ са и веселятъ, когато са газии правдата и истинната. Невѣріето имъ, незнае за нищо друго освѣнь да си задоволи собственитѣ страсти, и да си направи вѣчно царство за наслаждение на тѣлото. Мислятъ че сѣ само тѣхнитѣ мисли и речи прави, а сичко друго лъжовно. Но понеже на тѣхното невѣріе и на цѣльта имъ стои на пѣтъ Христіанството и Църквата: то мѣчатъ са да докажатъ, че Христіанството и Църквата не можатъ да са сравнятъ съ днешния духъ на вѣмето, съ днешното учение— сир. Христіанството и Църквата сѣ неприятели на най-новата цивилизація, на науката.

Това не е нищо ново. Защото Христіанската вѣра е имала винаги противници, и ще ги има. — Но да видиме кои сѣ причинитѣ на невѣріето?

Първитѣ причини на невѣріето сѣ: славолубіето и гордостъта. Славолубіето привлича много млади души за да му бѣдѣтъ привърженици. Ако когого улови духътъ на гордостъта, той колкото и да е просвѣщенъ и ученъ, нѣма любовъ къмъ правдата— нѣма способностъ за Христіанско смирѣние. Такъвъ човѣкъ е задоволенъ само съ това, за дѣто е *»човѣкъ»: а* такъвъ човѣкъ е пленъ съ недостатъци и пороци, а гордія му духъ никогии не може да чувствува за правдата, за истинната и за благодатьта на Господа Исуса Христа. И такъвъ горделивъ духъ понеже са труди съ сички тѣ си сили да отхвърля онова което е свято, той твърдѣ много и лесно са распространява между простія свѣтъ, и по това е понятно защо са одо-

брява и приема повѣріето, което произхожда отъ гордостъта и което е въ непріятелско отношение съ православіето. Това появленіе ни напомнюва първото врѣме на Христіанството, когато сж нѣкои отказвали божеството на Исуса Христа за това, (споредъ както казва Св. Іоанъ Златоустъ) за да придобѣтъ честь отъ народа.— Не виждаме ли и сега, дето има мнозина, които одобряватъ нападаніята на Христіанството само за това за да ся покажатъ учени? Не виждаме ли често, дето този или онзи са подиграва съ Христіанството, като мисли, чи е това знакъ отъ високо просвѣщеніе?

Причинитѣ на невѣріето, произлѣзватъ много пжти още и отъ простотѣжта. Има мнозина които непознаватъ вътрешно вѣрата, незнаатъ богатото съдържаніе на Христіанското ученіе, неосѣщатъ нищо отъ високото утѣшеніе, което дава Христіанското ученіе на човѣческото сърдце, и затова неможатъ да ся радватъ на благословеніето което е распространило Христіанството. Такива учени и цивилизирани не слушатъ духовни бѣсѣди, въ тѣхъ нѣма религиозни мисли. На тѣхъ сж поволни онія списанія, които сж написани противъ Христіанството.

Най-новитѣ гонители на вѣрата, съ радость чакатъ съвършенната нобѣда надъ Христіанството, и трудѣтъ ся да раздѣлѣтъ науката отъ вѣрата.— А съ какво можатъ да ся унищожатъ намѣреніята на невѣрнитѣ, които мислятъ да расипятъ Христіанството и Църквата?— Съ нашата вѣра— Но вѣра разумна! Ние сме длѣжни да бждемъ твърди и постоянни въ вѣрата си; но заедно трѣба да знаемъ да ѣж проповѣдваме съ пристоеенъ начинъ. А какъ? Трѣба да доказваме истори-

чески, че сме длъжни да служиме на вѣрата си, и да почитаме оня който ни е далъ животъ. Наша е длъжността, да отвориме очитѣ на оня, които мислѣтъ, че видѣтъ истинната тамъ, дето е лъжъ и пропасть, които правѣтъ ново нѣщо онова, което е съвсемъ презрѣно и отхвърлено. Но за сичко това нужно е учение.

Нашитѣ народни священници и учители сѣ длъжни да противостоѣтъ на всяко зло което би ся появило между народѣтъ, за да не сѣгрѣшѣтъ на святата си длъжностъ която сѣ зели върху си.

НАЧАЛОТО НА ХРИСТИАНСКИТЪ ХРАМОВЕ.

Най-напредъ Христіанитѣ ся събрали въ Юдейскія храмъ на богослужение. Въ него е училъ самъ Исусъ Христосъ; после съшествіето на святаго духа, въ него сѣ проповѣдвали Апостолитѣ Евангелието. Но собствено Христіанско богослужение свършвало ся въ врѣмето на Апостолитѣ, въ частни кѣщи, които сѣ биле опредѣлени нарочно. Теофилъ, Антиохійскій епископъ, ученикъ на Евангелистъ Лука, отетѣшилъ е домѣтъ си, за да ся свършва въ него богослужение.—Апостоль Павелъ, като прави разлика между такъвъ домъ (кѣща) отъ другитѣ прости домове, именува го Църква.— Въ вторій вѣкъ свършвало ся богослужението пакъ въ частни домове и на тайни мѣста; но тѣ домове и мѣста понеже сѣ биле опредѣлени нарочно за богослужение носили сѣ име Църква или домъ Божій. Когато сѣ престанали страшнитѣ гоненія, тогазъ (споредъ свидѣтелството на Діонисія Александрійскій), всяко мѣсто гдѣто сѣ пострадали мѣченици за вѣрата, каквото и да е било мѣстото, обращало ся въ храмъ Божій. Отъ полвината на третій векъ, освѣнь частнитѣ домове и тайни мѣста, захванали да ся правѣтъ по-великолѣпни Църкви, защото е тогазъ имало и повѣче Христіани. А въ четвъртій векъ, тогазъ е пріела Христіанската вѣра по-голѣма свобода, тогазъ захванали да ся умножаватъ Църквитѣ и да ся украшаватъ по-великолѣпно. Императоръ Костантинъ великій заповѣдалъ е да ся правѣтъ Църкви, а майка му свѣта Елена направила е Църква въ Витлеемъ и на Елеонската гора, съ което е подбудила въ Христіанитѣ благочестиво намѣреніе и горѣща любовь да правѣтъ храмове за божественна слава.

BT
BT

BT
BT

BT
BT

BT
BT

BT
BT

Годишна цѣна за »СЛАВА« духовно списаніи
е: гроша 20.— Безъ предплатж спомоществователи
не сж пріети.— Писма или статіи за обнародва-
ніе ще ся отправятъ направо до издателя. Наставо-
ятелитѣ отговарятъ за стойносттаж.

Съдържаніе: Къмъ почит. Читатели.— Морални попо-
ученія на Прѣображеніе.— Догматически поученія.—
Нѣколко рѣчи върху невѣріето.— Началото на Хри-
стіанскитѣ храмове.

Благов. Г-нъ Х. Діонисіа отъ Варна попо-
дарява едно годишно теченіе за Михалицкошо по-
чилище (Търновско окръжжіе). Сжшо и Г-нъ Ни-
кола Пановъ отъ Видинъ подарява за чело Кію-
стиновци.

(طونه ولایتی مطبعہ سندھ باسمہ شدر)